

DE REFORMATIE

Weekblad tot ontwikkeling van het Gereformeerde leven

Onder redactie van Prof. Dr F. J. J. Buijendijk, Dr K. Dijk, Dr V. Hepp en Dr B. Wielenga

Medewerker(s): Dr H. A. van Andel, Solo; J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr H. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; W. E. Engelkes, Amsterdam; Prof. Dr F. W. Groshuis, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Mr. H. S. S. Kuyper, Bloemendaal; Dr H. W. Lamah, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr F. C. Meijer, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr K. Schilder, Groningen; Dr W. J. A. Schouwen, Kampen; C. Tazelaar, Amsterdam; Dr J. Thijl, Meppel; Dr H. W. van der Vaart Smit, 's-Graveland; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr. J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Dr V. HEPP, Paul Krugerstraat 55, Watergraafsmeer.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No 58 — Postrekening No 30000.

Abonnement: f 1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitel. en Ned.-Indië f 1.50 (voor Amerika \$ 3) p. jaar.

Advertentie: 35 ct. p. regel. Familieberichten 25 ct. p. regel.

INHOUD: Uit de Schrift: Zelfbedwang (Lucas 2:51a). — Kerkelijk Leven: Het studeren der Ouderlingen I. Kerkelijk Rekenen: Geen dwang, maar vrijheid: Het Hongaarsche Studefonds. — Uit het Politieke en Sociale Leven: De Kerk en de Sociale Kwestie II. — Onderwijs en Opvoeding: Van Bob en Bep en Brammeje. — Literatuur en Kunst: Daden. — Kuyper-Bibliografie XV. — Uit de Buitenlandsche Kerken: Het nabije Oosten. — Perschoonw. — Correspondentie. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Zelfbedwang.

En Hij ging met hen af....

Lucas 2:51a.

Op het eerste hooren wel wat teleurstellend, dat „en Hij ging met hen af“.

In Jezus' menselijke ontwikkeling was immers zulk een heerlijk oogenblik gekomen. Hij was zich bewust geworden, waartoe Hem de Vader geroepen had. Voor het eerst vernemen we, dat Hij met klaren blik het werk, 'welk God Hem had opgedragen, vóór zich zag liggen.

Of het kwam door het hooren en ondervragen der leeraren, de kenners der Schriften — alzo door het Woord Gods —, of door het zien van den rijken bampeldienst, waarbij Hij in veleer beeld zichzelf aanschouwde, of door onmiddellijk bekende bekending des Vaders, — hoe het zij, er komt een oogenblik waarin Jezus zegt, dat Hij moet zijn in de dingen Zijns Vaders.

Hij ziet Zijn Middelaarsroeping: Hij weet de Zoon Gods te zijn, in de wereld gekomen om zondaars zalig te maken. Hier in den Tempel, hier in het Huis des Vaders is het Hem duidelijk geworden, wie Hij is en wat Hij te doen heeft. En Zijn hart leeft erin; al Zijne begeerten gaan erin op; het is als had Hij al het andere daarvoor vergaten; en wanneer Maria en Jozef Hem daar aantreffen, dan moeten zij Hem als tot een andere wereld terugroepen. Het kind Jezus is tot het volle besef gekomen: „Ik moet zijn in de dingen Mijns Vaders.“

En wat volgt dan onmiddellijk daarop? — „En Hij ging met hen af“.

Zie, wij zouden — zoo we aan dit woord niet gewend waren — het toch eigenlijk niet hebben verwacht.

Wat wij verwachten zouden, dat is dit: „En Hij ging niet meer met hen af, maar bleef te Jeruzalem en maakte zich bekend als de Zoon Davids, de Messias Israëls“.

Wat wij verwachten zouden, dat is dit: Deze Jezus, voor wiens blik het werk staat, dat de Vader Hem opdragt, die gezien heeft dat Hij de Heiland der wereld zal zijn, — deze Jezus, wiens ziel erin juicht, dat Hij de redder van zondaren zal wezen, de Middelaar Gods en der menschen — zie, Hij zal nu staan in het midden der leeraren en Hij zal de rollen grippen, over welke zij zoo juist gebogen waren, en Hij zal zeggen: „Nu, gij mannen van Israël! Heden is deze Schrift in „uwe ooren vervuld!... Zie, Hij staat midden „onder u!“...“

En dan lezen we ineens dat nuchtere, bijna teleurstellende: „En Hij ging met hen af“.

En Hij gaat niet slechts met hen af, maar Hij blijft daar te Nazareth nog achttien jaren. Tot aan zijn dertigste jaar — Hij is nu twaalf — doet Hij geen teeken, leeft vergeten, houdt zich terug, treedt niet op, zegt niet: Ik ben de Christus.

Hij, wiens ziel gebrand had door te Jeruzalem om in te gaan tot Zijn werk, Hij bedwingt dat vuur en begraaft zich nog vele jaren te Nazareth. „En Hij ging met hen af“.

Verstaat ge welk eene zielskracht er in dit woord openbaar wordt? Voelt ge welk heilig zelfbedwang daar in ligt? Welk eene verlokking het voor Hem

gewees is om zich daar te Jeruzalem voor den tijd bekend te maken en welk eene zuigende verzoeking al die achttien jaren op Zijne ziel is aangekomen?

Denk u in als ons eene schoone, begeerlijke taak getoond wordt. Hoe zijn wij dan geneigd die aanstonds aan te vatten.

En denk u dan Jezus, die immers een vurig jongeling geweest moet zijn. Hoe zal Hij al die jaren verlangd hebben, zich aan Israël te verlooven!

En toch — en lóch: „Hij ging met hen af en bleef te Nazareth.“

Wat had Hij gezegd daar in den tempel? Immers: dat Hij moest zijn in de dingen Zijns Vaders!

Nu, hier waren al aanstonds voor Hem die dingen des Vaders: het stil zijn en wachten; het wachten op Gods tijd. De dingen des Vaders lagen nog niet te Jeruzalem, maar ze lagen daar te Nazareth.

Het was 's Vaders tijd nog niet. Zoo de Zoon zich nu reeds aan Zijn openbare werk had gegeven, de strijd ware gekomen vóór den tijd. Als mensch zou Jezus onrijp, te vroeg, gegrepen hebben naar zoo groot een werk als de verlossing der wereld. Niet onvoorwaardelijk, niet ongevoelend mag Hij ingaan tot Zijn arbeid. Daarom moet Hij achttien jaren in de oefenschool der zelfverloochening. Zelfverloochening zal eenmaal heel Zijn werk zijn. En daarom doet de Vader dit: Hij laat den Zoon eerst daar te Jeruzalem Zijne heerlijke taak zien en dan leidt Hij Hem weer terug naar Nazareth, opdat Hij leere zichzelf te verloochenen, Zijn heilig vuur te bedwingen, de verlokkingen te weerstaan, alle begeerten gevangen te geven onder den wil des Vaders, en daardoor straks — wij spreken naar den mensch — als een gerijpt man en geoefend held het groote strijdperk in te treden.

O, nu wordt dit woord ons lief, nietwaar? „Hij ging met hen af“.

Hij ging. Zij nemen Hem niet mee, maar Hij gaat zelf. Hij kiest den weg des Vaders. Hij wijst alles af, wat Hem daarvan wil aflokken. Hij geeft zelfs Zijne onzondige begeerten gevangen aan den wille Gods. Hij wil niets dan één ding; te zijn in de dingen Zijns Vaders.

Zouden wij de kracht niet zien, welke zich hier voor ons in den Christus opent?

Maar immers hebt ge de overeenkomstige worsteling in uw leven reeds herkend; de worsteling om onder den wil Gods te komen.

O, wel niet zoo als bij Jezus, maar daardoor juist is er bij Hem voor u kracht.

Neem, 't zijn niet altijd de zonden waartegen hier moet gestreden. 't Zijn ook onze wenschen en plannen — in zichzelf goed, maar die niet de levensleiding Gods niet overeenkomen. Wij zouden het zoo anders willen als de Heere het schikt. Wij hadden het zoo niet gedacht. Wij verstaan niet waar, om God het zoo leidt. In ons natuurlijk leven niet en in ons geestelijk leven niet. Wij hadden ons bestek gemaakt en Gods zegen daarover afgebeden. En in plaats dat God zegende, komt Hij en werpt ons heele plan omver. En Hij kruisigt ons vleesch en doet ons hart kreunen van pijn. Wij wilden daar te Jeruzalem zijn en de Heere zond ons naar Nazareth.

En dan komt de verzoeking. De verzoeking om onzen eigen weg te gaan en ons eigen leven te maken.

En zoo wij dat niet kunnen, dan met God te twisten over Zijn bestel. En dan komt de zonde erin, de zonde van het niet willen blijven in de dingen des Vaders, van het niet willen afgaan den weg dien God ons wijst, maar het willen ópgaan den weg van ons eigen hart.

Wie onzer zal dit niet erkennen?

En wie onzer zal niet alzo zwak zijn, dat hij geen oogenblik kan bestaan?

O, zoo uw hart dan den weg des Heeren zoekt, zoo gij hult en vraagt: „Heere, leer mij uwen weg; „ik zal in uwe waarheid wandelen“, zoo gij de kracht in uzelfen gevoelt te missen om af te gaan naar het Nazareth, dat God u wijst — zie, dan is hier de bron uwer sterkte, deze Jezus, van Wien staat: „En Hij ging met hen af“; deze Jezus, volmaakt blijvende in de dingen Zijns Vaders.

Dat heeft Hij voor u gedaan. Hij is voor u afgaan dien weg van zelfverloochening, van heilig zelfbedwang, van vereeniging met 's Vaders wil, opdat gij achter Hem zoudt aankomen, volgende in Zijne voetstappen.

Gij moet ook zijn in de dingen des Vaders. Niet in uwe dingen, niet in uwe plannen, niet in uwe levenslijnen, doch in de taak die uw God u wijst. Maar gij kunt er niet alleen in zijn. Gij kunt er slechts in zijn met Hem, met de kracht van uw Jezus, die er voor u in was.

Nu, laat het dan van U gezegd zijn: En Hij ging met Hem af.

Niet alleen afgaan dien levensweg van Jeruzalem naar Nazareth. Maar elken dag met Jezus afgaan. Hem vrage, Hem vasthouden, aan Hem belijdende: „Heere, ik ga! Maar door U, door U, alleen!“

U. v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Het studeren der Ouderlingen.

I.

Van de overzijde ontwerpt men zich een eigenaardig beeld van den onderling.

Hij zou de zuivere vertegenwoordiger zijn van het conservatieve element in onze kerken.

De predikanten, ook in onze kerken, zouden nog wel in meer vooruitstrevende richting willen gaan. Maar de onderling is hun rem, zoo zegt men.

Daartoe is hij ook van de gemeente verkoren. Hij is bij uitstek de drager van de traditie en laat zich daarvan niets ontnemen, al is het door de wetenschap geoordeeld, door den tijd tot een antikwiteit gemaakt.

En waar er in elk kerkeraadcollege meerdere exemplaren van zijn soort zijn, die onderling wel grooten naijver kennen en elkander gaarne vliegen afvangen, maar waar het om het behoud van bestaande toestanden gaat het toch steeds roerend met elkander eens zijn, kan de predikant met zijn plannen van vooruitgang niets beginnen.

De jonge dominee met zijn hooge idealen wordt eenvoudig lam geslagen.

Hij wordt door alle personen uit het achtbaar college beurt om beurt zoo met de conservatieve gard bewerkt, tot ook hij een sleurmensch, een lange-pijp-mensch, een altijd door koffie-slurpend-mensch, een ach-en-wee-mensch is geworden.

Zijn gezicht gaat zoetelijk glimmen.

Zijn pas wordt afgemeten.

Zijn spreken is gelijk het kerkgezag in zijn gemeente. De halve noten zijn er uit. Hij spreekt alleen op heele.

Zijn stem heeft de noodige zalving verkregen.

En de onderling ziet met welgevallen hem wandelen.

Hij heeft dominee toch maar gedruid.

Wat dominee is, is hij geworden door hem.

Immiddels acht hij het veilig hem toch in de gaten te blijven houden.

Want die nieuwe tijd...